

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1225/2567

พนักงานอัยการจังหวัดกำแพงเพชรโจทก์ นาย ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 138, ป.อ. มาตรา 140, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26/2, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26/3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 75, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 76, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาต ฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและความผิดอื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทุกฐานความผิด จำเลยอุทธรณ์เฉพาะความผิดอื่นบางข้อหา ไม่ได้อุทธรณ์ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนโจทก์ไม่อุทธรณ์ ดังนั้นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและความผิดอื่นที่คู่ความไม่ได้อุทธรณ์เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 6 เห็นว่า ในระหว่างพิจารณาได้มี ป.ยาเสพติดออกมาใช้บังคับแทนกฎหมายเดิม และมีประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่องระบุชื่อยาเสพติดให้โทษในประเภท 5 พ.ศ. 2565 ออกตามความในมาตรา 29 วรรคสอง แห่ง ป.ยาเสพติด ซึ่งมีผลให้พืชกัญชาไม่เป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 5 การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกต่อไป ตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคสอง ดังนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ย่อมมีอำนาจพิพากษาแก้เป็นยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ เพราะเป็นอำนาจทั่วไปของศาลอุทธรณ์ภาค 6 และเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง และมาตรา 195 วรรคสอง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 91, 138, 140, 289, 371 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 26/2, 26/3, 66, 75, 76, 100/1, 102 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ริมเมทแอมเฟตามีน กัญชา อาวุธปืน แบล็กกันพร้อมซองกระสุนปืนและปลอกกระสุนปืนของกลาง นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย.1397/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาตและกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้

ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ ศาลชั้นต้น  
พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 วรรคสอง, 140 วรรคหนึ่ง  
และวรรคสาม, 289 (2) ประกอบมาตรา 80, 371 ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145  
วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26/2 วรรคหนึ่ง, 26/3  
วรรคหนึ่ง, 75 วรรคหนึ่ง, 76 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด  
ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ  
วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง  
ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการ  
ตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืนกับฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่ง  
กระทำการตามหน้าที่ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐาน  
พยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (2)  
ประกอบมาตรา 80 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90  
จำคุกตลอดชีวิต ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก  
1 ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุ  
สมควร เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม  
พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา  
มาตรา 90 จำคุก 1 ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้า จำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท  
ฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต  
การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานผลิตกัญชา  
โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90  
จำคุก 4 เดือน ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และ  
ฐานผลิตและมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต (ที่ถูก ฐานผลิตกัญชาโดยไม่  
ได้รับอนุญาต) จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้  
กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ใน  
ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 6 เดือน ฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาต คงจำคุก  
2 เดือน ฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่และฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานใน  
การปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน (ที่ถูก ฐานพยายามฆ่า  
เจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่) ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษ  
ให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน  
เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว จำคุก 38 ปี 12 เดือน และปรับ 300,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัด  
การตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี  
แต่ไม่เกิน 2 ปี นับโทษจำคุกในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย.1397/2563  
ของศาลชั้นต้น ริมเมทแอมเฟตามีน อาวุธปืนแบล็กกันพร้อมซองกระสุนปืนและปลอกกระสุนปืน  
ของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่อง  
กระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน  
เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72 วรรคหนึ่ง  
และวรรคสาม เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานมีอาวุธ  
ปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มี

โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานผลิตภัณฑยา โดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานมีภัณฑยาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้คืนภัณฑยาของกลาง แก่เจ้าของ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ร้อยตำรวจเอกบันลึง และดาบตำรวจสมชาย ผู้เสียหายกับพวกเข้าตรวจค้นกระท่อมของจำเลย พบจำเลยอยู่ที่บริเวณด้านหน้ากระท่อม หลังจากนั้นร้อยตำรวจเอกบันลึงและผู้เสียหายเข้าถอด ปล้ากับจำเลยเพื่อจับกุม ในระหว่างนั้นจำเลยใช้มือชกที่ใบหน้าผู้เสียหาย 3 ครั้ง ได้รับบาดเจ็บ บริเวณริมฝีปากล่าง เป็นแผลฟกช้ำขนาดประมาณ 2 เซนติเมตร หลังเกิดเหตุจำเลยหลบหนีไปได้ เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นภายในกระท่อม พบเมทแอมเฟตามีน อันเป็นยาเสพติดให้โทษ ในประเภท 1 จำนวน 109 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1.525 กรัม อาวุธปืนยาวลูกซองเดี่ยว ขนาด 12 เครื่องหมายทะเบียน กท 368604 เลขหมายประจำปี 31195 จำนวน 1 กระบอก และ กระสุนปืนลูกซอง ขนาด 12 จำนวน 3 นัด ส่วนการตรวจค้นที่นอกกระท่อม พบภัณฑยาเสพติดไว้ใน ถังดำ 1 ต้น ปลอกกระสุนปืน ขนาด .380 จำนวน 1 ปลอก ของกระสุนปืน 1 อัน และเสื้อยืดคอกลม สีเทาของจำเลย 1 ตัว ตกอยู่ที่พื้นดิน ส่วนอาวุธปืนพกสั้นแบบล๊อคกัน ขนาด 9 มม. P.A. ดัดแปลง ลำกล้องให้สามารถใช้ยิงกับกระสุนปืนออตเมติก ขนาด .380 ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของ เจ้าพนักงานประทับ 1 กระบอก เจ้าพนักงานตำรวจอ้างว่าแย่งมาได้จากจำเลยขณะเข้าถอดปล้า เพื่อจับกุมจึงยึดไว้เป็นของกลางทั้งหมด ร้อยตำรวจเอกบันลึงกับพวกนำของกลางไปมอบให้ พนักงานสอบสวน พร้อมทำบันทึกกล่าวโทษให้ดำเนินคดีแก่จำเลย ต่อมาวันที่ 6 กรกฎาคม 2563 ภายหลังเกิดเหตุคดีนี้ 3 วัน จำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีก คดีหนึ่ง และถูกศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษไปแล้ว พนักงานสอบสวนจึงแจ้งข้อหาคดีนี้แก่จำเลย ใน ชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพข้อหาใช้อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต ข้อหาผลิตภัณฑยาโดยไม่ได้รับอนุญาต และข้อหา มีภัณฑยาไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับอนุญาต ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้ง ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและความผิดอื่น แต่เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทุกฐาน ความผิด จำเลยคงอุทธรณ์เฉพาะความผิดต่อเจ้าพนักงานและความผิดต่อชีวิต ไม่ได้อุทธรณ์ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และลหุโทษ ส่วนโจทก์ไม่ อุทธรณ์ ดังนั้น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ และลหุโทษ เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 6 เห็นว่า ในระหว่าง พิจารณาได้มีประมวลกฎหมายยาเสพติดออกมาใช้บังคับแทนกฎหมายเดิม และมีประกาศ กระทรวงสาธารณสุข เรื่องระบุชื่อยาเสพติดให้โทษในประเภท 5 พ.ศ. 2565 ออกตามความใน มาตรา 29 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด ซึ่งมีผลให้พืชภัณฑยาไม่เป็นยาเสพติดให้โทษ ในประเภท 5 นับแต่วันที่ประกาศกระทรวงสาธารณสุขฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับ การกระทำของ จำเลยไม่เป็นความผิดฐานผลิตภัณฑยาโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานมีภัณฑยาไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับอนุญาตอีกต่อไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง ดังนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ย่อมมีอำนาจพิพากษาแก้เป็นยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานผลิตภัณฑยาโดยไม่ได้รับอนุญาต และ ฐานมีภัณฑยาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตได้ เพราะเป็นอำนาจทั่วไปของศาลอุทธรณ์ภาค 6 และเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง และมาตรา 195 วรรคสอง กรณีดังกล่าวไม่ถึงว่าขัดต่อ

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 14 ที่บัญญัติให้การพิจารณาพิพากษาคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ ซึ่งหมายถึงเฉพาะกรณีคู่ความอุทธรณ์ในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดด้วยเท่านั้น คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ที่ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานผลิตกัญชาโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พร้อมทั้งสั่งคืนกัญชาของกลางแก่เจ้าของจึงชอบแล้ว เมื่อโจทก์ไม่ฎีกา ความผิด 2 ฐานนี้จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ในชั้นนี้คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน กับฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ด้วยหรือไม่ ซึ่งเห็นสมควรวินิจฉัยไปตามลำดับ เห็นว่า แม้วันเกิดเหตุร้อยตำรวจเอกบันลึงและผู้เสียหายจะปลอมตัวแต่งกายเป็นเกษตรกร โดยใช้ผ้าโพกศีรษะด้วย แต่ร้อยตำรวจเอกบันลึงและผู้เสียหายเบิกความยืนยันตรงกันว่า ขณะออกจากจุดชุมไปที่บริเวณหน้ากระท่อมได้เปิดใบหน้า พร้อมแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อจับกุมจำเลยแล้ว โดยผู้เสียหายเรียกจำเลยว่า "ม้าง นี่ดาบตำรวจสมชายนะ" ซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน พยานโจทก์ทั้งสองเข้ามาอยู่ใกล้กับจำเลยเพียงประมาณ 1 เมตร เฉพาะอย่างยิ่งผู้เสียหายรู้จักจำเลยมาก่อนเป็นอย่างดี และอยู่ในลักษณะเผชิญหน้ากับจำเลย โดยจำเลยเองเบิกความยอมรับว่ารู้จักผู้เสียหายตั้งแต่จำเลยเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถมศึกษา เจือสมกับทางนำสืบของโจทก์ อีกทั้งในชั้นสอบสวนจำเลยก็ให้การไว้ว่า วันเกิดเหตุมีเจ้าพนักงานตำรวจมาที่กระท่อมของจำเลย ขณะนั้นในกระท่อมมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และยาเสพติดให้โทษอยู่ จำเลยกลัวความผิดจึงวิ่งหลบหนีมิได้อ้างเหตุเรื่องเข้าใจผิดว่าเจ้าพนักงานตำรวจเป็นคนร้ายแต่อย่างใด เพิ่งยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นพิจารณา จึงไม่มีน้ำหนักแก่การรับฟัง อีกทั้งวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจสามารถยึดอาวุธปืนพกสั้นแบบลค์กัน ขนาด 9 มม. ได้จากจำเลย 1 กระบอก และยึดปลอกกระสุนปืนขนาด .380 จำนวน 1 ปลอก ที่ใช้ยิงจากอาวุธปืนดังกล่าว กับซองอาวุธปืนอีก 1 อัน ตกอยู่ที่พื้นในบริเวณที่เกิดเหตุได้เป็นของกลางด้วย เมื่อในชั้นพิจารณาจำเลยเบิกความยอมรับว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยได้ใช้มือชกตอยที่บริเวณใบหน้าของผู้เสียหายประมาณ 3 ครั้งจริง สนับสนุนให้พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ข้ออ้างของจำเลยที่ว่าขาดเจตนาในการกระทำความผิด เพราะไม่ทราบว่าเป็นผู้เสียหายเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ และขณะเกิดเหตุจำเลยไม่มีอาวุธปืนนั้น ขัดต่อเหตุผลและขัดกับพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์นำสืบว่า จำเลยทราบอยู่แล้วว่าผู้เสียหายเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ การที่จำเลยใช้มือชกไปที่ใบหน้าผู้เสียหายขณะเข้าจับกุม อันเป็นการปฏิบัติการตามหน้าที่ โดยขณะนั้นจำเลยมีอาวุธปืนพกสั้นติดตัวมาด้วย และได้ชักอาวุธปืนดังกล่าวออกมาในขณะที่ต่อสู้ขัดขวางการจับกุม การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืนตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ส่วนความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ พยานโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวเบิกความทำนองเดียวกันว่า หลังจากมีการแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อเข้าจับกุมแล้ว จำเลยได้ชักอาวุธปืนพกสั้นแบบลค์กันซึ่งเห็นใบที่เอาออกมาจ่อเล็งที่ลำตัวของผู้เสียหาย แต่ถูกร้อยตำรวจเอกบันลึงกระโดดปิดและกดอาวุธปืนในมือของจำเลยให้วิถิปืนพันลำตัวของผู้เสียหาย ทำให้ปืนลั่นขึ้น 1 นัด และต่อมาร้อยตำรวจเอกบันลึงสามารถแย่งอาวุธปืนจากจำเลยมาได้ ส่วนจำเลยวิ่งหลบหนีไป เห็นว่า การที่อาวุธปืนของจำเลยลั่น

ขึ้น 1 นัต ไม่ใช่เกิดจากการยิงของจำเลยโดยตรง แต่เกิดขึ้นในขณะร้ายตำรวจเอกบันลึงเข้าไปกดมือและแย่งอาวุธปืนจากจำเลย จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยใช้อาวุธปืนยิงพยายามฆ่าผู้เสียหาย 1 นัตตามที่โจทก์อ้างในฟ้อง ส่วนที่โจทก์นำสืบว่า ขณะจำเลยชักอาวุธปืนจากเอวออกมาจ่อเล็งไปที่ลำตัวของผู้เสียหาย นิ้วมือของจำเลยสอดอยู่ในโกร่งโกป็นลักษณะพร้อมที่จะยิง อันเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่แล้วนั้น ผู้เสียหายเบิกความว่า ขณะนั้นนิ้วมือของจำเลยสอดอยู่ในโกร่งโกป็นแล้ว แต่ร้ายตำรวจเอกบันลึงไม่เบิกความยืนยันว่านิ้วมือของจำเลยสอดอยู่ในโกร่งโกป็นหรือไม่ ดังนี้ จำต้องพิจารณาคำเบิกความของผู้เสียหายด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ ในข้อนี้เห็นว่า ขณะเกิดเหตุพยานโจทก์ทั้งสองออกจากจุดชุมเข้าประชิดตัวจำเลยที่บริเวณหน้ากระท่อมอย่างรวดเร็ว จำเลยเพิ่งรู้ตัวว่ามีเจ้าพนักงานตำรวจเข้ามาจับกุมเมื่ออยู่ห่างกันเพียงประมาณ 1 เมตร ซึ่งเป็นระยะที่ใกล้มาก แม้จำเลยอาจมีเวลาพอที่ชักอาวุธปืนออกจากเอวดังที่พยานโจทก์ทั้งสองปากเบิกความ แต่การเผชิญหน้ากันอย่างปัจจุบันทันด่วนในระยะประชิดตัวเช่นนี้ มีข้อให้น่าระแวงสงสัยว่า จำเลยมีเวลาพอที่จะหันใช้นิ้วมือสอดเข้าไปในโกร่งโกป็นและจ่อเล็งไปที่บริเวณลำตัวของผู้เสียหายในลักษณะพร้อมจะยิงได้จริงหรือไม่ ประกอบกับร้ายตำรวจเอกบันลึงซึ่งเข้าแย่งอาวุธปืนจากจำเลยโดยตรง ก็ไม่เบิกความยืนยันว่า ในขณะนั้นนิ้วมือของจำเลยสอดอยู่ในโกร่งโกป็นหรือไม่ จึงไม่อาจรับฟังคำเบิกความของผู้เสียหายในส่วนนี้ได้โดยสันนิษฐานตามรูปคดีจำเลยอาจชักอาวุธปืนออกจากเอวเพื่อต้องการขู่ผู้เสียหายไม่ให้เข้าจับกุมก็เป็นได้ อีกทั้งจำเลยให้การปฏิเสธในความผิดฐานนี้มาโดยตลอด เมื่อโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายให้น่าหนักรับฟังได้โดยมั่นคง พยานหลักฐานของโจทก์จึงยังมีความสงสัยอยู่ตามสมควรว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ตามฟ้องจริงหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน สำหรับฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ได้เถียงเกี่ยวกับความผิดฐานนี้ไม่จำต้องวินิจฉัยอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ส่วนที่จำเลยฎีกาทำนองว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้า แต่เป็นเมทแอมเฟตามีนของผู้ต้องหาอื่นที่เจ้าพนักงานตำรวจนำมากลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยนั้น เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ จำเลยมิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงอุทธรณ์เฉพาะความผิดต่อเจ้าพนักงานและความผิดต่อชีวิต ดังนั้น ความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้าจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว การที่จำเลยฎีกาในความผิดฐานนี้ จึงถือเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 6 เป็นฎีกาที่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 252 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 138 วรรคสอง, 140 วรรคหนึ่งและวรรคสาม จำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี รวมกับโทษในความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้าตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 อีก 3 กระทงแล้ว เป็นจำคุก 7 ปี 6 เดือน และปรับ

300,000 บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (2) ประกอบมาตรา 80 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

## องค์คณะ

---

พิชัย เพ็งผ่อง · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · เพิ่มศักดิ์ สายสีทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1225/2567>